

draget flere af dem. Jeg tror imidlertid, at hans Udtalelser saaledes ere indbegaede, at der ikke er nogen Opfordring for mig til at fortsætte Betragtningerne derover. Det forekommer mig, at det ærede Medlem bemærkede med Hensyn til Spørgsmaalet om Tiendeforandringen, at naar man sagde, at der var en væsentlig Forskjel mellem det Forslag, for hvilket han er Drdsfører, og det andet Forslag, det da i Virkeligheden skulde vise sig, at der ingen Forskjel var. Imod dette tror jeg ikke, at der kan yttes Noget, saalænge begge Forslag gaa ud paa, at der ingen Forandring skal ske uden ved Embedsledighed; det vil altsaa være meget længe. Det ligger jo ikke for her, hvilke Regler der skal anvendes, men efter min Overbevisning lade disse sig lige let gennemføre, hvad enten man vedtager det ene eller det andet af disse Forslag. Heller ikke er det mig muligt at forstaa, hvorledes den Bestemmelse, at kun Overfluddet af Embederne bliver behandlet som en Indtagt, hvorover der skal føres Regnskab, og som skal optages i Statsregnskabet, men ikke hvad Embedsmændene selv lønnes med, skulde komme i Strid med Grundloven; saa meget mindre kan jeg forstaa dette, som det ærede Medlem tidligere har sluttet sig til dette Forslag, hvad han uopatvilelig ikke vilde have gjort, hvis det var i Strid med Grundloven. — Jeg skal i Øvrigt ikke fortsætte denne Debat, men blot udtale et Par Ord med Hensyn til, hvad der blev ytret af det ærede Medlem, der sigt talte, kort og syndigt, idet han sagde, at han ikke kunde begribe den seige Modstand, der var vist ham og hans Meningsfæller. Det er en ganske besynderlig Opfattelse af Stillingen til dette Forslag, og jeg kan ikke unbløde endnu med et Par korte Ord at vise tilbage til Sagens Gang her. Det er, som sagt, en besynderlig Opfattelse, naar der siges, at man fra den anden Side — og hertil regner jeg i dette Tilfælde Ministeriet — har vist en seig Modstand mod det, som man fra den Side har stridt for at føre igennem. Det forekommer mig virkelig, at den modsatte Opfattelse ganske anderledes vil træffe Sandheden. Man maa erindre, hvorledes man har stillet sig ligeoverfor dette Spørgsmaal om Ordningen af Lønningsforholdene i tidligere Tid — jeg skal ikke gaa ret lang Tid tilbage og ikke opholde Thinget ret længe, jeg skal blot gaa 3 à 4 Aar tilbage i Tiden, da blev Spørgsmaalet behandlet i Rikskommissionen, og der kom Forslaget frem. (S. N. Hansen: Ja, det var Ulykken!). Ja, jeg vidste det, inden det blev sagt og havde nær brugt en Sammenligning, der bruges hos Holberg om Latinen, at naar man nævner Noget om Latin — her om Rikskommissionen — saa bliver det ærede Medlem, skjøndt han selv var Medlem af Kommissionen, vred (S. N. Hansen: Nei, ikke vred!), ja, jeg skal da bruge et andet Udtryk, det ærede Medlem bliver da ikke glad derover (S. N. Hansen: Ja!); det glæder mig, at vi bleve enige derom. Nu vil det ærede Medlem

da indrømme, at det Forslag, som der forelaa, var meget forskjelligt fra det, der nu foreligger. Der blev gjort meget væsentlige Forandringer i det fra Ministeriets Side, og paa den lange Vej, som det siden er gaaet, er det undergaaet meget betydelige Forandringer, først her i Thinget, siden i Landsihinget og endelig til Slutningen ved det, der passerede sidste Aar, da Sagen endelig var bragt saa vidt, at den forelaa til Behandling i Fællesudvalg. Det er omtrent dette, der foreligger i Skikkelse af det Ændringsforslag, som flere Medlemmer have stillet. Dette Forslag er overordentlig væsentlig forskjelligt i hele sin formelle Ordning og i mange væsentlige Realitetsbestemmelser fra det, der fra først af forelaa. Det er langt fra, at Ministeriet har stillet sig paa det samme Standpunkt, som det oprindeligt stod paa, eller at det ikke skulde være gaaet ind paa væsentlige Forandringer, og det ærede Medlem fulgte jo ogsaa en Del af Tiden med med Hensyn til disse Forandringer; men det er ganske klart, at saaledes som Forslaget her foreligger, foreligger det i Følge Forhandlingerne i Fællesudvalget, hvor der omtrent var Halvdelen af Stemmerne for det, — 5 af Landsihingets Medlemmer og 4 af Folkethingets, tror jeg, — medens de øvrige Stemmer vare spredte. Dette Forslag kom frem her betydeligt forskjelligt fra det Forslag, som Ministeriet havde sluttet sig til, og jeg yttrede dengang, at jeg erkendte, at jeg virkelig nærede Betænkkelighed ved at gaa ind paa flere af Punkterne, men at det laa mig saa meget paa Hjerte at faae Sagen endt, at jeg, uagtet der viste sig stærk Modstand fra Landsihingets Side, dog var for det, idet jeg holdt mig overbevist om, at Forslaget, hvis det blev vedtaget her i Thinget, dog muligvis vilde kunne gennemføres i det andet Thing til Trods for dets Modstand. Forslaget blev med saa Stemmers Overvægt forfattet her i Thinget, og som Følge deraf kom det slet ikke til Afstemning i Landsihinget. Jeg fremsører dette ikke alene for at vise, at jeg fra min Side har strakt mig saa meget, som jeg troede forsvarligt, men ogsaa for at udtale min Stilling til Forslaget, idet jeg siger, at det jo ikke har ligget for i Landsihinget, og at jeg saaledes ikke er i Stand til med fuldstændig Sikkerhed at sige, om det kan gennemføres der; men jeg har en overveieende Tro paa, at det vil lade sig gøre, og uagtet jeg har Betænkkeligheder ved dette Forslag, er det dog min Afgt. som det ogsaa var ijsor, paa denne Maade at søge at naae til en Afgjørelse, som ligger mig meget paa Hjerte. Dette er min Stilling til Sagen. — Der er fremkommet et Par Ændringsforslag dertil; jeg vil om disse sige, at det ene af dem saa ofte er blevet omtalt her, at jeg ikke behøver at gaa ind paa at omtale det videre. Dette Punkt er blevet forandret paa forskjellig Vis under Forhandlingernes Gang, og jeg har været rede til ogsaa i den Henseende at